

BORTOM ALPHA CENTAURI

Jorden i fara, del 3

KG JOHANSSON

Bortom Alpha Centauri

Jorden i fara, del 3

KG Johansson

SMAKPROV

Publicerad av Molnfritt Förlag

Copyright 2014 Molnfritt Förlag

Den fulla boken har ISBN 978-91-87317-39-2

Boken kan laddas ned från nätbutiker som har avtal med
Molnfritt Förlag.

Innehåll

[Kapitel 1](#)

[Kapitel 2](#)

[Kapitel 3](#)

[Kapitel 4](#)

[Kapitel 5](#)

[Kapitel 6](#)

[Kapitel 7](#)

[Kapitel 8](#)

[Kapitel 9](#)

[Kapitel 10](#)

[Kapitel 11](#)

[Kapitel 12](#)

En resa till

”Så var det dags igen”, sa Tomas.

Alex satt fastspänd i sätet bakom sina föräldrar. Tomas och Mia var piloter. De skulle flyga rymdskeppet den här gången också.

Bredvid Alex satt Julia. När Alex såg på henne log hon genast. Det gjorde honom glad.

Alex och Julia var tolv år gamla och fick följa med på rymdresorna därför att barn ibland tänker friare än vuxna. Det var en bra idé, hade det visat sig – Alex och Julia hade löst flera svåra problem under resorna.

Längst bak satt Julias föräldrar. De hette Sam och Lily. Julias familj kom från Kalifornien i USA.

”Det blir spännande nu”, sa Lily. Hon pratade engelska. Alex hade pratat så mycket engelska nu att han hade börjat tänka på det språket.

Han visste vad Lily menade. Innan de gav sig iväg på den nya resan skulle de se hur de hade lyckats hittills.

Ända sedan 1800-talet hade människor bränt trä och kol och olja i enorma mängder. Nu, på 2030-talet, var atmosfären så full av koldioxid att värmen steg snabbt. Polarisarna hade börjat smälta. Några öar i Stilla Havet låg redan under vatten.

Skeppet liknade ett flygplan med mycket korta små vingar. De hade startat från Esrange-basen i Kiruna och flög rakt söderut. Nu var de så högt uppe att himlen var svart, fastän det var dag, och stjärnorna syntes.

Skeppet var otroligt snabbt. Efter en halvtimme flög de över det blå Medelhavet.

”Där har vi det!” sa Mia efter en stund.

De var så högt uppe att de såg nästan hela Sahara-öknen. Skeppet hade inga fönster. I stället fanns det bildskärmar vid varje säte, och större skärmar framför piloternas platser.

”Var?” Alex såg inte.

Julia pekade på hans skärm. ”Där borta.”

Alex såg ett grönt band i öknens södra del. Han och de andra visste vad det var.

Det gröna bandet var träden från Sirius.

* * *

De hade rest till stjärnan Sirius för ett par månader sedan. På en av Sirius planeter hade de hittat precis vad jorden behövde: ett slags träd som kunde klara sig nästan utan vatten, och som behövde koldioxid för att växa. Man hade gjort några resor till för att hämta hem sådana träd, och nu var träden planterade på en av jordens torraste platser.

Planeten hade varit bebodd av både djur och något som liknade människor. Men ”människorna” var inte däggdjur utan snarare ett slags reptiler. Först hade alla blivit rädda för dem – de såg ut som demoner och ingen visste vad de kunde ta sig till. Men nu hade man börjat lära sig deras språk.

Alla träd hämtades från planetens södra del, där inga av människorna med grön reptilhud bodde. Man hade också lovat att vara försiktig, så att man inte gjorde någon skada på planeten.

Men nu var den viktiga frågan: fungerade det? Skulle träden få öknen att bli levande igen?

”Vad tror du, Lily?” frågade Tomas framifrån.

”Jag vet inte ...” Lily zoomade in träden på sin skärm. ”Kan du flyga lägre?”

”Visst.”

Det sög till i magen på Alex när Tomas lät skeppet falla nedåt. Alex svalde och försökte låta bli att ta tag i ryggstödet framför sig med handen. Att dyka nedåt var absolut inget farligt, det kändes bara konstigt.

Efter några sekunder hade det gröna bandet blivit mycket bredare. Suget i magen försvann när de planade ut.

”Vi är på tiotusen meters höjd nu”, sa Tomas. ”Som ett vanligt trafikplan.”

Tomas lät skeppet flyga i en stor cirkel. De såg bandet av träd från olika håll.

”Ser ni det där runt träden?” sa Lily efter ett ögonblick.

Alex letade. Sedan såg han.

”Det är liksom, lite mörkare ...”

”Ja. Det finns mer fukt i sanden där. Jag tog prover där för en vecka sedan och det har börjat växa lite lavar och sådant.”

”Så det fungerar?” Mia lät hoppfull.

”Det fungerar. Men jag är inte säker på att det räcker.”

* * *

De steg rakt uppåt från jorden. Sedan svängde Tomas av inåt mot solen. Efter en stund till såg de den glittrande solskärmen.

Alex och hans föräldrar hade varit med och byggt den skärmen. Idén med skärmen var att den skulle stoppa en del av solljuset, så att uppvärmningen inte gick så fort.

Alex visste att det var mycket arbete kvar med skärmen men han blev ändå förvånad.

”Det har ju inte hänt någonting alls!” sa han.

”Lite har det hänt.” Mia suckade. ”Men ibland bär sig människor konstigt åt.”

Det behövdes många rymdskepp och människor för att få skärmen färdig – och allting kostade pengar. Mycket pengar.

Mia förklarade vad som hade hänt. Julia blev upprörd.

”Men så kan de väl inte göra!” sa hon.

”Jag håller med”, sa Mia. ”Men de gör det ändå.”

Alex hade hört det här förr men måste ändå skaka på huvudet. Många länder hade hjälpt till med att bygga skärmen. Alla måste inte ha rymdskepp – olika länder kunde tillverka delar av det tunna materialet, eller hjälpa till på andra sätt.

Men det var dyrt. Mycket dyrt. Och sedan kom Alex och de andra tillbaka från Sirius. De hade med sig träden som kunde växa i öknen. Träden blev en enorm nyhet. ”JORDEN ÄR RÄDDAD!” skrek rubrikerna i tidningarna.

Det var nästan sant. Med solskärmen, och om träden från Sirius växte i jordens största öknar, skulle det gå att vända uppvärmningen. Men tidningar och andra media verkade tro att saken redan var klar. De som satsade mest på solskärmen började ifrågasätta om den verkligen behövdes.

Och efter ett tag stannade bygget av nästan helt.

”Det är otroligt dumt”, sa Sam.

”Helt otroligt”, instämde Tomas.

”Men det har hänt förr.” Mia skakade på huvudet. ”För mer än femtio år sedan visste man att oljan skulle ta slut och att stora delar av haven höll på att bli förgiftade. Men i stället för att göra något fortsatte man bara som vanligt.”

”Hur är det man säger”, sa Lily. ”Vi har inte ärvt jorden av våra föräldrar, vi har lånat den av våra barn?”

”Precis så säger man.” Mia suckade. ”Men det verkar som om för få har velat lyssna.”

”Och därför”, sa Tomas, ”ska vi göra en resa till.”